

**A Kúria
Jogegységi Panasz Tanácsának
határozata**

Az ügy száma:	Jpe.I.60.061/2022/15.
A felperesek:	az I. rendű felperes neve (az I. rendű felperes címe) a II. rendű felperes neve (a II. rendű felperes címe)
A felperesek képviselője:	Dr. Varga István Ügyvédi Iroda (a felperesek képviselőjének címe ügyintéző ügyvéd: dr. Varga István)
Az alperesek:	a II. rendű alperes neve (a II. rendű alperes címe a III. rendű alperes neve (a III. rendű alperes címe) a IV. rendű alperes neve a IV. rendű alperes címe az V. rendű alperes neve az V. rendű alperes címe a VI. rendű alperes neve a VI. rendű alperes címe a VII. rendű alperes neve a VII. rendű alperes címe a VIII. rendű alperes neve a VIII. rendű alperes címeDAF a IX. rendű alperes neve a IX. rendű alperes címe a X. rendű alperes neve a X. rendű alperes címe a XI. rendű alperes neve a XI. rendű alperes címe a XII. rendű alperes neve

(a XII. rendű alperes címe
a XIII. rendű alperes neve
a XIII. rendű alperes címe
a XIV. rendű alperes neve
a XIV. rendű alperes címe
a XV. rendű alperes neve
a XV. rendű alperes címe

Az alperesek képviselői: Jádi Németh Ügyvédi Iroda
(a II-III. rendű alperesek képviselőjének címe
ügyintéző Dr. Jádi Németh Andrea ügyvéd) II-III. rendűért
Nagy és Trócsányi Ügyvédi Iroda
(a IV-VII. rendű alperesek képviselőjének címe
ügyintéző ügyvéd: Dr. Kovács Orsolya) IV-V-VI-VII. rendűért
Hetényi Ügyvédi Iroda
(a VIII. rendű alperes képviselőjének címe
ügyintéző ügyvéd: Dr. Hetényi Kinga) VIII. rendűért
Gárdos Mosonyi Tomori Ügyvédi Iroda
(a IX-XII. rendű alperesek képviselőjének címe
ügyintéző ügyvéd: Dr. Gárdos Péter) IX-X-XI-XII. rendűért
Szecskay Ügyvédi Iroda
(a XIII-XV. rendű alperesek képviselőjének címe
ügyintéző ügyvéd: dr. Boronkay Miklós) XIII-XIV-XV. rendűért

A per tárgya: versenyjogi jogsértéssel okozott kár megtérítése

A jogegységi panaszt benyújtó fél: a II-XV. rendű alperesek

A jogegységi panasszal támadott határozat száma: Gfv.VI.30.033/2022/37. számú végzés

Rendelkező rész

A Kúria a II-XV. rendű alperesek jogegységi panaszát elutasítja.

Kötelezi a II-XV. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az I. rendű felperesnek 419.100 (négy száztizenkilencezer-egyszáz) forint, a II. rendű felperesnek 177.800 (százhetvenhétezer-nyolcszáz) forint jogegységi panasz eljárásban felmerült költséget.

A határozat ellen nincs helye jogorvoslatnak.

I n d o k o l á s

A jogegységi panasz tekintetében irányadó tényállás

[1] Az I. rendű felperes 2000-ben egy típus1 típusú, 2002, 2003, 2004 és 2005-ben pedig egy-egy típus2 típusú, 6000 kg össztömeget meghaladó tehergépjárműveket vásárolt.

[2] A közúti árufuvarozással üzletszerűen foglalkozó egyéni vállalkozó II. rendű felperes 2002 és 2004-ben a cég neve-től egy-egy típus1 típusú tehergépjárművet vásárolt. Ezeknek a gépjárműveknek az össztömege és saját tömege szintén meghaladta a 6000 kg-ot.

[3] Az Európai Bizottság (a továbbiakban: Bizottság) 2016. július 19-én elfogadta az Európai Unió Működéséről szóló Szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 101. cikke és az Európai Gazdasági Térségről (a továbbiakban: EGT) szóló megállapodás 53. cikkének alkalmazására vonatkozó eljárásában (AT.39824 – „tehergépjárművek” ügy) hozott C(2016)4673final határozatát, amelyről ezen a napon a honlapján közzétett egy angol nyelvű sajtóközleményt (a továbbiakban: Közlemény), amelyben az szerepel, hogy a típus1, típus3, típus4, típus5 és a típus6 típusú tehergépjárművek gyártói az 1997-2011 közötti időszakban a közepes és nehéztömegű tehergépjárművek árát érintő versenyjogi jogsértést (árkartellt) valósítottak meg, és ennek következményeként a Bizottság bírságot szabott ki az érintett gyártókra.

[4] A Közlemény – egyebek mellett – tájékoztatást adott (a XIII. rendű alperes kivételével) a kartellben részt vett cégcsoportokról, arról, hogy a jogsértés a közepes (6-16 tonna közötti tömegű) és a nehéz (16 tonna feletti tömegű) tehergépjárművek piacára vonatkozott, 1997-től 2011-ig tartott és az egész EGT-re kiterjedt, továbbá arról is, hogy minden személy vagy cég, akit a versenyellenes magatartás érintett, a tagállami bíróságok előtt kártérítési pert indíthat.

[5] 2016. július 19-én több magyarországi hírportál is beszámolt a Bizottság által megállapított jogsértésről. A Magánvállalkozók Nemzeti Fuvarozó Ipartestülete – amelynek a felperesek is tagjai – 2016-tól kezdődően folyamatosan információkkal látta el a tagjait a tehergépjárműgyártókkal szemben indult eljárásról, annak eredményéről, az igényérvényesítés lehetőségéről. 2017. május 29-én a Magyar Közúti Fuvarozók Egyesülete arról értesítette a tagjait, hogy a magyar jogszabályok szerinti 1 éves elévülési határidő figyelembevételével a Bizottság által megállapított versenyjogsértés alapján érvényesíthető igények 2017. július 19-én elévülhetnek.

[6] A Bizottság tehergépjárműgyártók által megvalósított versenyjogsértést megállapító Határozatának angol nyelvű (és nem hiteles magyar nyelvű) összefoglalóját (a továbbiakban: Határozat) 2017. április 6-án tette közzé az Európai Unió Hivatalos Lapjában (HL 2017. C 108., 6. o.).

[7] A felperesek a 2018. április 6-án benyújtott és az eljárás során pontosított keresetükben az I-XV. rendű alperesek egyetemleges kötelezését kérték az I. rendű felperes javára 6.744.995 forint és járulékai, a II. rendű felperes javára 2.782.408 forint és járulékai megfizetésére. Keresetüket a Bizottság Határozatában megállapított jogsértésre, a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 88/A. § (1) bekezdésére, 88/C. §-ára, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 339. § (1) bekezdésére, 344. § (1) bekezdésére, 355. § (1) és (2) bekezdéseire és a 360. § (1) és (2) bekezdéseire alapították.

[8] Az alperesek joghatósági kifogások miatt az eljárás megszüntetését, érdemben elsődlegesen elévülésre hivatkozással kérték a kereset elutasítását, de vitatták annak jogalapját és az összecszerűségét is.

[9] Az elsőfokú bíróság 82-I. számú jogerős végzésével a joghatósági kifogásokat nem találta alaposnak. Ítéletével az I-II. rendű felperesek keresetét elutasította, mert az alperesek elévülési kifogását megalapozottnak ítélte.

[10] Az elsőfokú bíróság jogértelmezése szerint – figyelemmel az 1/2012. (VI. 21.) PK véleményben kifejtett jogértelmezésre is – a felperesek a Bizottság 2016. július 19-i Közleményéből minden olyan információt megismerhettek, amely a követelésük bíróság előtti érvényesítéséhez szükséges volt. Az a tény, hogy a Közlemény a XIII. rendű alperest még nem tüntette fel a kartellben részt vett vállalkozások között, a felperesek számára nem jelentett akadályt a perindítás szempontjából, ezért az igényük a Közlemény megjelenését követő egy év elteltével – figyelemmel a régi Ptk. 326. § (2) bekezdésére – elévült.

[11] A felperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság 36-I. számú végzésével megállapította, hogy az eljárás a felperesek és az I. rendű alperes között 2021. augusztus 31-től kezdődően az I. rendű alperes jogutódjának perbevonásáig vagy perbelépéséig félbeszakadt, miután az I. rendű alperes 2021. augusztus 31-én átalakulás (beolvadás) eredményeként jogutódlással megszűnt.

[12] A másodfokú bíróság részítéletében vizsgálta és alaptalannak ítélte az alperesek joghatósági kifogását, valamint a másodfokú eljárásban előadott illetékességi kifogást is. Érdemben részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének a II-XV. rendű alperesekkel szemben a keresetet elutasító és őket perköltség megfizetésére kötelező rendelkezéseit helybenhagyta.

[13] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a jogértelmezésével, hogy a régi Ptk. szabályai alapján az elévülés bekövetkezése szempontjából nem annak van jelentősége, hogy a jogsértést megállapító Határozatot mikor tették közzé, hanem kizárólag annak, hogy mi az az objektív időpont, amikor a jogosultak számára a perindításhoz szükséges valamennyi információ rendelkezésre állt. A felperesek a Közleményből tudomást szereztek a perindításhoz szükséges információkról, így a versenyjogi jogsértés tényéről, annak időszakáról és az azzal érintett piac kiterjedéséről, a kartellben résztvevők személyéről és a versenykorlátozó megállapodás lényegi tartalmáról, valamint azt tudniuk kellett, hogy abból eredően őket kár érte. A felperesek a fuvarozási piac professzionális résztvevőinek minősülnek, ezért velük szemben a perindításhoz szükséges információk beszerzése körében

magasabb elvárhatósági mérce alkalmazandó, mint a fuvarozási piac laikus szereplőivel szemben. A másodfokú bíróság megítélése szerint azoknak a részletinformációknak, amelyeket a Közlemény még nem tartalmazott, a felperesek igényérvényesítése szempontjából nem volt lényeges, a nyugvás megszűnésének vizsgálata során nem lehetett jelentőséget tulajdonítani. A felperesek azon túl, hogy felvették a kapcsolatot a Magánvállalkozók Nemzeti Fuvarozó Ipartestületével és az általa javasolt jogi képviselővel, semmilyen további lépést nem tettek a kárigényeik érvényesítése érdekében. Az időmúlás miatt bekövetkezett igényérvényesítési lehetőségük elvesztésének következményeit maguknak kell viselniük, függetlenül attól, hogy az elévülési időn belüli perindítást kinek a hibájából mulasztották el.

A Kúria jogegységi panasszal támadott határozata

[14] A Kúria jogegységi panasszal támadott végzésével a jogerős részítéletet az elsőfokú bíróság ítéletének a II-XV. rendű alperesekkel szemben a keresetet elutasító és őket perköltség megfizetésére kötelező rendelkezésre kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[15] A Kúria kiemelte: a felperesek uniós [az EUMSZ közvetlen hatályú 101. és 102. cikke (korábban EK Szerződés 81. és 82.cikk)] és magyar jogi alapon [Magyarország Alaptörvénye M) cikke, Tpvt., régi Ptk.] érvényesítettek versenyjogi jogsértéssel okozott kár megtérítése iránti magánjogi igényt magyar bíróság előtt, így az e kérdésre irányadó jogforrások és azok értelmező gyakorlata releváns a felülvizsgálati eljárásban vizsgálható elévülés kérdésének megítélésénél is.

[16] A Kúria rámutatott: egyértelmű útmutatást ad ebben a kérdésben az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) *follow-on* keresetek tekintetében folytatott következetes gyakorlata, még akkor is, ha az adott keresetre vonatkozó egyetlen uniós szabályozás sem alkalmazható *ratione temporis*, az egyes tagállamok jogrendjének feladata meghatározni az EUMSZ 101. és 102. cikk megsértéséből eredő kár megtérítéséhez való jog érvényesítésének szabályait, ideértve az elévülési időkre vonatkozó szabályokat is, tiszteletben tartva azonban az egyenértékűség és a tényleges érvényesülés elvét, amely utóbbi megköveteli, hogy a jogalanyok által az uniós jog közvetlen hatályára alapított jogok védelmét biztosítani hivatott keresetekre vonatkozó szabályok ne tegyék gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézé az uniós jogrend által biztosított jogok gyakorlását (ebben az értelemben: 2019. március 28-i Cogeco Communications ítélet, C-637/17, EU:C:2019:263, 42. és 43. pont, 2001. szeptember 20-i Courage és Crehan ítélet, C-453/99, EU:C:2001:465, 27. pont).

[17] A Kúria utalt az EUB iránymutatására, amelyben meghatározta a versenyjogi kártérítési igények érvényesítéséhez szükséges feltételeket és kimondta, hogy az elévülésre vonatkozó rendelkezéseket hozzá kell igazítani a versenyjog sajátosságaihoz, valamint a versenyjogi szabályoknak az érintett személyek általi alkalmazásával elérni kívánt célokhoz, annak érdekében, hogy ne hiúsítsák meg az EUMSZ 101. cikk és az EUMSZ 102. cikk teljes körű érvényesülését (lásd ebben az értelemben: 2019. március 28-i Cogeco Communications ítélet, C-637/17, EU:C:2019:263, 47. pont). Az uniós versenyjog megsértése miatti kártérítési keresetek előterjesztéséhez ugyanis főszabály szerint összetett ténybeli és gazdasági elemzés lefolytatása szükséges (2019. március 28-i Cogeco Communications ítélet, C-637/17,

EU:C:2019:263, 46. és 50. pont). E körülmények között a tagállamok és az Unió versenyjogi rendelkezéseinek megsértése miatti kártérítési keresetekre alkalmazandó elévülési idők nem kezdődhetnek meg azelőtt, hogy a jogsértés megszűnt volna, és a károsult fél tudomást szerzett volna, vagy észszerűen úgy tekinthető, hogy tudomást szerzett arról, hogy e jogsértés következtében őt kár érte, valamint a jogsértés elkövetőjének kilétéről (2022. június 22-i Volvo és DAF Trucks ítélet, C-267/20, EU:C:2022:494, 59-61. pont). A fentiek figyelembevételére azért is indokolt, mert a károsultak és a versenyjogi jogsértések elkövetői egymás közti viszonylatában jellemzően jelentős információs aszimmetria áll fenn.

[18] A Kúria jogértelmezése szerint a perbeli esetben a Közleményből nem derült ki minden elkövető személye, és a fentiek szerinti egyértelmű információk sem álltak a felperesek rendelkezésére a jogsértés pontos időtartamát és az e jogsértéssel érintett termékeket illetően. A Közlemény kevésbé részletes információkat tartalmazott az érintett ügy körülményeiről, és azokról az okokról, amelyek miatt valamely versenykorlátozó magatartás jogsértésnek minősíthető. Ezzel szemben az Európai Unió Hivatalos Lapjában közzétett Bizottsági Határozat már kellően informatív: az 1/2003/EK rendelet 30. cikke szerint megadja a felek nevét és a határozat fő tartalmát, ideértve a kiszabott szankciókat. Garanciális okokból sem fogadható el a Közlemény és az abban foglalt információk adattartalma, ugyanis az ilyen közlemények joghatás kiváltására nem alkalmas célból készült olyan rövid dokumentumok, amelyeket főszabály szerint a sajtónak és a médiának szánnak, ennek megfelelően megjelenésük helye is csak internetes felület, honlap, szemben a jogi hatás kiváltására alkalmas Határozat Európai Unió Hivatalos Lapjában való közzétételével. Nyomatékos érv az is, hogy a károsultak nem részesei a Bizottság versenyfelügyeleti eljárásának, a versenyjogi jogsértéssel kapcsolatos Határozatról hitelesen csak a Bizottság által az 1/2003/EK rendelet 30. cikke szerinti adattartalmú, kötelezően közzéteendő Határozatból (összefoglalóból) értesülhetnek, és figyelembe vehető az is, hogy a nyelvi rezsimnek is szerep juthat, ugyanis csak a Határozat összefoglalójának közzététele kötelező az Unió összes hivatalos nyelvén (lásd: az EUMSZ 101. és 102. cikkével kapcsolatos eljárások lefolytatására vonatkozó legjobb gyakorlatokról szóló Bizottsági közlemény 148. pontját).

[19] A Kúria mindezeket figyelembe véve úgy ítélte meg, hogy a felperesek csak a Határozat közzétételének napjától kerültek abba az információs helyzetbe, ami megszüntette a jogérvényesítés akadályát. Tekintettel arra, hogy a régi Ptk. 326. § (2) bekezdése szerint az akadály megszűnésétől számított 1 éven belül benyújtották a keresetüket, így a perbeli követelésük az alperesekkel szemben nem évült el.

A jogegységi panasz és az ellenérdekű fél nyilatkozata

[20] A Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott végzése ellen – annak hatályon kívül helyezése és a Kúria új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása iránt – a II-XV. rendű alperesek (a továbbiakban: panaszosok) a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 41/B. § (2) bekezdése alapján terjesztettek elő jogegységi panaszt.

[21] Arra hivatkoztak, hogy a támadott határozat jogkérdésben indokolatlanul eltér a Kúria Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett Gfv.VII.30.521/2018/8. számú határozatától

(a továbbiakban: referenciahatározat). Ezért a Bszi. 41/D. § (1) bekezdés c) pontja alapján kérték a panasszal támadott határozat hatályon kívül helyezését, a Kúria új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását.

[22] Részletesen ismertették a Kúria Jogegységi Panasz Tanácsa által hozott határozatokban kifejtett, az ügyszabotosság megállapításához szükséges feltételeket. Állították, hogy a Kúria „a releváns tények lényegi hasonlóságát” vizsgálja, mivel két teljesen azonos tényállású ügy nem létezik. Bár a panasszal támadott ügy az Európai Bizottság, a referenciahatározat a magyar Gazdasági Versenyhivatal (a továbbiakban: GVH) eljárását érinti, azonban ennek a különbségeknek a régi Ptk. 326. § (2) bekezdésének értelmezését érintő, a mindkét perben releváns jogkérdés megítélése szempontjából nincs jelentősége. Hangsúlyozták, a panasszal támadott határozat azért sérti a jogegységet, mert a régi Ptk. 326. § (2) bekezdésének versenyjogi kártérítési perekre nézve eltérő jelentést tulajdonított, mint a referenciahatározat. Ez utóbbi ugyanis a perindításhoz szükséges információk körében elegendőnek tartotta a GVH honlapján elérhető sajtóközleményt.

[23] Érvelésük szerint a Kúria panasszal támadott határozatában figyelmen kívül hagyta, hogy az Alkotmánybíróság, a jogirodalom és a Kúria is a közzétett határozataiban kifejtett jogértelmezése szerint az elévülés kivételes jogintézmény (Pfv.III.20.779/2012., Pfv.III.21.484/2021/6.). A régi Ptk. 326. § (2) bekezdése alapján az elévülés nyugvása kizárólag akkor állapítható meg, ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni. Ez a feltétel pedig csak akkor áll fenn, ha a jogosult akár objektív, akár szubjektív okból el van zárva attól, hogy a követelését érvényesítse. Az elévülés nyugvásának hossza ugyanis nem függ a jogsértés súlyától, illetve a jogsérelem jellegétől (Pfv.IV.21.403/2019/7., Pfv.IV.22.334/2016/3., Pfv.IV.22.334/2016/3., Pfv.IV.20.672/2020/7., Pfv.III.21.198/2020/8., Pfv.III.21.484/2021/6.).

[24] Részletesen elemezték, hogy a másodfokú bíróság részítéletében miért ítélte meg helyesen az elévülés nyugvásának megszűnését a Közlemény közzététele miatt és alkalmazta az 1/2012. (VI. 21.) PK véleményen alapuló, következetes kúriai joggyakorlatot (Pfv.V.21.804/2017/7.). Hangsúlyozták, a Közlemény nagyobb sajtóvilvánosságot kapott, mint a Határozatról készült összefoglaló, a Közlemény végén pedig szerepelt a kártérítési per megindításának a lehetősége. A felperesek információhiányos helyzetét a Közlemény megszüntette, a versenyhatóság munkája eredményeként a felperesek az igényérvényesítés szempontjából más perek – különösen más típusú deliktális kártérítési perek – felpereseihez képest kedvezőbb helyzetbe is kerültek. Míg egy szerződésen kívüli kártérítési perben a felperesnek kell az alperes károkozó magatartását tényállításként megfogalmazni, bizonyítani, továbbá az alperes magatartásának a jogi minősítését elvégezni, addig egy versenyhatósági eljárást követő (ún. „*follow-on*”) kártérítési per esetében ezt a felperes helyett már a versenyhatóság megtette.

[25] Vitatták a Kúriának azt a jogértelmezését, hogy a panasz alapjául szolgáló ügyben a „rég Ptk. 326. § (2) bekezdésének uniós jogra és Magyarország Alaptörvényére is figyelemmel történő értelmezésének volt jelentősége.” Állították, hogy a Kúria joggyakorlata értelmében a vagyoni igények érvényesítése során az elévülés nyugvásáról rendelkező jogszabály értelmezésekor ezeknek a jogszabályoknak nincs jelentősége.

[26] Kiemelték: a magyar jog a GVH határozatai kapcsán nem ír elő semmilyen hivatalos lapban történő közzétételt, a GVH határozatai csak a GVH honlapjáról ismerhetők meg. Annak elvárása, hogy a felperesek „hivatalosan” szerezzenek tudomást a versenyhivatali határozatról, a gyakorlatban azt jelentené, hogy annak eredeti kiadmányát kell megszerezniük. Mivel a felperesek nem ügyfelek a Bizottság eljárásában, erre fogalmilag nem kerülhet sor, az elévülés nyugvása ezen értelmezés mellett soha nem érne véget. Az pedig nyilvánvalóan abszurd és inkonzisztens jogértelmezés, hogy az Európai Bizottság honlapján közzétett információra nem lehet hagyatkozni, a GVH honlapján közzétettre viszont igen.

[27] Álláspontjuk szerint a referenciahatározat helyesen, a Kúria következetes gyakorlatával összhangban foglalt állást oly módon, hogy versenyjogi jogsértésre alapított kártérítési perben az elévülés nyugvása körében nem annak van jelentősége, hogy a felperes mikor szerez „hivatalosan” tudomást a versenyhatóság „joghatás kiváltására alkalmas” határozatáról, hanem annak, hogy mikor jutott az igényérvényesítéshez szükséges információk birtokába. A Kúria következetes gyakorlata szerint az elévülés nyugvását eredményezi, ha a jogosult nem rendelkezik a perindításhoz szükséges valamely információval. Az elévülés nyugvása megszűnik, ha a jogosult tudomást szerez az igényérvényesítésnek a lehetőségéről. Ehhez képest az igényérvényesítés eredményességéről történő megbizonyosodás már nem eredményezi az elévülés nyugvását (Pfv.III.20.880/2020/7.).

[28] Vitatták, hogy a felperesek a Közlemény alapján nem ismerték meg a perindításhoz szükséges információkat. Az elévülés nyugvása megszűnésének ugyanis az nem feltétele, hogy a jogosult teljes bizonyosságot szerezzen követelése alaposságáról (az igényérvényesítés eredményességéről). Az információ megbízhatóságát lehet vizsgálni, azonban a versenyhatóság honlapján szereplő információ főszabályként megbízhatónak tekinthető.

[29] A Kúria panasszal támadott határozata figyelmen kívül hagyta, hogy a felperesek gondos eljárás mellett a szükséges információkat megszerezhették volna, ezért eltért a Kúria következő közzétett határozataitól: Pfv.V.21.804/2017/7., Pfv.III.21.484/2021/6., Pfv.V.20.986/2013/5., Pfv.V.20.019/2021/5., Pfv.III.21.517/2021/7.

[30] Állították, további ellentmondáshoz vezet a Kúria panasszal támadott határozatának a jogértelmezése amiatt is, mert nincs tekintettel a versenyhivatali határozattól független (anélküli, vagy azt megelőző) kártérítési perekre (ún. „*stand alone*” perek). Ezek ugyanis olyan időpontban indulnak meg, amikor nincs olyan versenyhatósági határozat, ami az alperes(ek) kereset alapjául megjelölt versenyjogi jogsértését megállapítaná. A Tptv. az ilyen perindításra is lehetőséget ad és tartalmaz speciális rendelkezéseket.

[31] Álláspontjuk szerint a panasszal támadott határozat az Európai Unió Bíróságának jogértelmezésével sincs összhangban, nem felel meg a tényleges érvényesülés és egyenértékűség elvének, az irányelvkonform jogértelmezés a visszamenőleges hatályú jogalkalmazás tilalmába ütközik. Részletesen bemutatták az EUB C-267/20. számú Volvo és DAF ügyet (a továbbiakban: Volvo és DAF ügy) és elemezték a spanyol jog szerinti alapeljárást és annak eltéréseit, amely – eltérően a panasszal támadott ügytől – lehetővé tette a 2014/104/EU irányelv (a továbbiakban: Kártérítési irányelv) konform jogértelmezést, de

amely különbség miatt a régi Ptk. 326. § (2) bekezdésének értelmezése során az EUB határozat nem vehető figyelembe, az ugyanis *contra legem* jogértelmezést eredményez. A Kártérítési irányelvet átültető és a 2016. évi CLXI. törvénnyel beiktatott Tpv. 88/T. §-át a Tpv. 95/E. § (4) bekezdése értelmében ugyanis csak a 2017. január 15. után tanúsított versenyjogi károkozó magatartásokra kell alkalmazni. A *contra legem* jogalkalmazást a Volvo és DAF ítélet 52. pontja kifejezetten megerősíti, míg a 64. pont azt is lehetővé teszi a tagállami bíróság számára, hogy a konkrét ügyben a felperesek tudomásszerzésének az időpontját 2017. április 6-át, sőt 2016. július 19-ét megelőző időpontban határozza meg. Hangsúlyozták, hogy bár a Kúria a referenciahatározatban nem az uniós jogot alkalmazta, ez nem zárja ki az ügyszakosságot, mivel az I. rendű felperes egyik kárigénye kivételével mindkét határozatában olyan követelés elévüléséről döntött a Kúria, amelyeknek semmilyen kapcsolat nincs az uniós joggal.

[32] A spanyol ügy és a jelen per közötti lényeges különbség továbbá, hogy a jelen per egy civil szervezet (NiT Hungary) által szervezett, koordinált, közös professzionális jogi képviselővel megtámogatott igényérvényesítés keretében indult. A NiT Hungary által tagjai számára nyújtott tájékoztatásokat a felperesek tudomásszerzése körében értékelni kell. A spanyol ügyben ilyen többlettényállásalelem nem szerepelt, az EUB által a Volvo és DAF ügyben megállapított négy konkrét információ hiánya jelen ügyben nem merül fel. Azok a felperesek rendelkezésére álltak, vagy szükségtelenek voltak a perindításhoz.

[33] A felperesek (a továbbiakban: ellenérdekű felek) nyilatkozatukban elsődlegesen a jogegységi panasz elutasítását és a panaszosok kötelezését kérték felszámított perköltségük megfizetésére, az ügyszakosság és a jogkérdésben való eltérés hiányára tekintettel. Másodlagosan kérték a panasszal támadott végzés hatályában fenntartását a Bszi. 41/D. § (1) bekezdés a) pontja alapján, mivel a jogkérdésben való eltérés indokolt volt.

[34] Álláspontjuk szerint a panasszal támadott végzés és a referenciahatározat között hiányzik az ügyszakosság, mivel az elévülés körében vizsgálandó releváns tényállási elemek (uniós jogi beágyazottság) olyan, alapvető mértékben eltérőek, amelyek miatt a két ügy alkalmatlan az összehasonlításra.

[35] Hangsúlyozták, a Kúria mindkét határozat meghozatala során ugyan azonos körülmények fennállását vizsgálta, a két ügyben a tényállási elemek nyilvánvaló különbözőségére, és nem a jogkérdés megítélése kapcsán megfogalmazott eltérő jogértelmezésre tekintettel jutott különböző eredményre. Másodlagosan hivatkoztak arra, hogy a panasszal támadott határozat alapjául szolgáló ügy európai uniós beágyazottsága, így konkrétan az uniós versenyjogi jogszabályokkal összefüggésben az egyenértékűség és a tényleges érvényesülés elve még abban az esetben is megkövetelte volna a referenciahatározattól való eltérést, ha az ügyszakosság, illetve a jogkérdésben való eltérés fennállt volna.

A Jogegységi Panasz Tanács döntése és annak jogi indokai

[36] A jogegységi panasz nem alapos.

[37] Az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdése értelmében a Kúria feladata, hogy biztosítsa a bíróságok jogalkalmazásának egységét. A Jogegységi Panasz Tanács töretlen gyakorlata szerint a Kúria e feladatát az ítélezése során akkor teljesíti, ha a közzétett kúriai döntéseiben elfogadott jogértelmezést, elvi megállapítást („*ratio decidendi*”-t) az azonos ügyekben követi (Jpe.I.60.005/2021/5., Jpe.II.60.030/2022/8.). A jogegység tehát olyan követelmény, amely alapján biztosítani kell, hogy a bíróságok a hasonló ügyeket azonos jogértelmezés mentén ítéljék meg. Ugyanannak a jogszabálynak ugyanolyan tények, körülmények mellett nem lehet többféle értelme, a széttartó joggyakorlat sérti a jogbiztonságot (Jpe.II.60.018/2022/6., Jpe.II.60.020/2022/7.).

[38] A Bszi. 41/B. § (2) bekezdése alapján jogegységi panasznak van helye, ha a Kúria ítélező tanácsa jogkérdésben – jogegységi eljárás kezdeményezése nélkül – úgy tér el a Kúria 2012. január 1. után hozott és a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) közzétett határozatától, hogy az adott eltérésre az alsóbb fokú bíróságok határozatában nem került sor.

[39] A Jogegységi Panasz Tanács már több döntésében elvi élel fejtette ki, hogy a jogegységi panasz eljárás a Bszi. szabályozása értelmében rendkívüli, a jogerő utáni, a jogegységet célzó *sui generis* eljárás, amely a jogrendszer belső koherenciájának megteremtését szolgálja, jogorvoslati eljárás ugyan, de nem a per folytatása. Nem jelentheti a felülvizsgálati eljárás megismétlését, továbbá az abban szereplő indokolás felülmérlegelését. Nem működhet kvázi „szuper-felülvizsgálatként” (Jpe.I.60.011/2021/3., Jpe.I.60.005/2021/5., Jpe.I.60.035/2022/7.). A jogegységi panasz eljárásban nincs lehetőség a jogerős ítéletben megállapított tényállás felülbírálatára, a bizonyítékok újbóli értékelésére vagy a jogegységi panasszal támadott kúriai határozat jogszerűségének átfogó, általános érvényű vizsgálatára, mint ahogy a jogerős másodfokú határozatban megfogalmazott jogi érvek érdemi értékelésére vagy annak vizsgálatára sem, hogy valamely jogi érvet a felülvizsgálati eljárásban a döntése meghozatalánál a Kúria mennyiben vett figyelembe és tett ezzel kapcsolatban eleget az indokolási kötelezettségének. A jogegységi panasz alapján a Kúria azt vizsgálja, hogy a panasz előterjesztője által megjelölt, a Bszi. 41/B. § (2) bekezdése szerinti kúriai határozatoktól való, a jogegységi panaszban állított eltérés bekövetkezett-e, ha pedig bekövetkezett, ez az eltérés indokolt volt-e.

[40] A Jogegységi Panasz Tanács arra is rámutatott korábbi döntésében, hogy a Bszi.-ben rögzített törvényi elvárás nem egy bármilyen tartalmú közzétett kúriai határozat megjelölését jelenti, hanem az állított jogkérdésben eltérés konkrét ismertetését igényli, ennek vizsgálata ugyanis – a panasz befogadása esetén – az eljárás lényege, ennek hiányában az eredménnyel nem folytatható le (Jpe.I.60.001/2021/2.). A jogegységi panasz érdemi vizsgálatánál ugyanis először azt kell megállapítani, hogy a hivatkozott kúriai határozatok valóban összevethetők-e a jogegységi panasszal támadott kúriai határozattal. A jogegységi panaszban állított eltérés megjelölésének konkrétan kell lennie, pontos jogértelmezésre vonatkozó álláspontnak kell ütköznie azonos jogértelmezésre vonatkozó állásponttal. Más szóval: a Jogegységi Panasz Tanács nem közzétett határozatokat vet össze, hanem jogértelmezést jogértelmezéssel. Ennek azért van jelentősége, mert a jogegységi panasz eljárás jogorvoslati eljárás ugyan, de nem a per folytatása.

[41] A panaszosok állítása szerint az elévülés nyugvásának megítélésénél a versenyjogi kártérítési perekben is az a helyes megközelítés, ha a bíróság a konkrét eset körülményei

alapján vizsgálja, hogy a felperes igényérvényesítéséhez milyen információkra volt szükség és azok mikor váltak hozzáférhetővé. A panaszosok ennek igazolására a referenciahatározaton kívül további kilenc, BHGY-ban közzétett kúriai határozatra is hivatkoztak, amelyekben a Kúria az elévülés nyugvása, mint kivételes jogintézmény megítélése során figyelembe veendő szempontokat, így a menthető okot, az akadály megszűnését, a perindításhoz szükséges információk körét, a jogsértés súlyát és jellegét értelmezte, bár nem versenyjogi kártérítési igény érvényesítése tárgyában.

[42] A panaszosok a régi Ptk. 326. § (2) bekezdésére hivatkozással ugyan részletesen indokolják, hogy miben látják az eltérést e kilenc kúriai határozattól, de ezt nem konkrét jogértelmezésre vonatkoztatják, helyette alapvetően a másodfokú bíróságnak az elévülés nyugvása tárgyában való helytálló jogértelmezését állítják, azt ezekkel a határozatokkal támasztják alá. A jogegységi panaszban ezeket a határozatokat részleteiben nem elemzik, nem jelölik meg a releváns tényállási elemek azonosságát és ehhez kapcsolódóan a régi Ptk. 326. § (2) bekezdésének eltérő értelmezését. Ennek azért van jelentősége, mert ha azért hiányzik az ügyek közötti lényegi összevethetőség, mert eltérő háttérűek a bírói döntések, akkor nem értelmezhető a jogegység. A panaszosok azon túlmenően, hogy ezeknél a kúriai határozatoknál nem állították fel a konkrét párhuzamot a panasszal támadott határozattal, konkrétan nem fejtették ki az ügyszomszomszagságot és az ehhez kapcsolódó eltérést sem, ezért nem alkalmasak a Bszi. 41/B. § (2) bekezdés szerinti eltérés vizsgálatára. A Kúria ugyanis ezekben a határozataiban a régi Ptk. 326. § (2) bekezdését nem az uniós versenyjogi kártérítési perek sajátosságait is figyelembe véve alkalmazta.

[43] A jogegységi panasz – a referenciahatározat tárgyában kifejtett érvelés kivételével – valójában a támadott kúriai ítélet érdemi helyessége felülvizsgálatára irányult, amelyre jogegységi panasz eljárás keretében nincs mód (Jpe.I.60.011/2021/3.). Ezért a Kúria Jogegységi Panasz Tanácsa a panaszosok által a Bszi. 41/B. § (2) bekezdésében meghatározott körön kívül eső jogkérdésekkel kapcsolatban előadottakat a jogegységi panasz elbírálása során érdemben nem vizsgálhatta.

[44] Tekintettel azonban arra, hogy a jogegységi panasz a referenciahatározat tekintetében alkalmas az eltérés érdemi vizsgálatára (a panaszosok a BHGY-ban közzétett határozat tárgyában eleget tettek a jogegységi panasz érdemi elbírálásához szükséges tartalmi követelményeknek), a Kúria a jogegységi panaszt a Bszi. 41/B. § (2) bekezdése alapján befogadta.

[45] A jogegységi panasz érdemi vizsgálata során először abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a támadott határozat összevethető-e a hivatkozott határozattal. E tekintetben a Kúria a jogegységi panasz eljárásban jogkérdésekre vonatkozó eltérést vizsgál. A jogértelmezések összehasonlítása azonban nem lehet teljesen absztrakt, mivel az összevetett határozatok konkrét tényállások vonatkozásában értelmezték az alkalmazandó jogszabályokat, továbbá csak az adott ügyekben előterjesztett kérelmek keretei között tehették meg ezt. Ez ugyan nem követeli meg a teljes tényállás-azonosságot, de az érintett határozatoknak az általuk elbírált tény- és jogkérdésekre vonatkozó lényegi összevethetőségét igen. Ezt a lényegi összevethetőséget fejtette ki a Kúria a Jpe.I.60.005/2021/5. számú határozatában. A Jogegységi Panasz Tanács jogértelmezése szerint, ha nincs meg az ügyek közötti azonosság, mert eltérő háttérűek a bírói döntések, akkor sem jogilag, sem tágabb értelemben nem értelmezhető a jogegység (Jpe.II.60.020/2022/7., Jpe.II.60.027/2021/8.).

[46] A Jogegységi Panasz Tanács a korábbi határozataiban az ügyazonosság (összevethetőség) megítéléséhez felállított szempontrendszer alapján vizsgálta a panasszal támadott végzést és a referenciahatározatot.

[47] A panaszosok az ügyazonosság körében abból indultak ki, hogy mindkét perben a felperesek szerződésen kívüli kártérítési követelést érvényesítettek az alperesekkel szemben. A keresetek jogalapja is azonos volt, a régi Ptk. 339. § (1) bekezdése és a felperesek versenyjogi jogsértésre alapították a kártérítési követelésüket. A versenyjogi jogsértés mindkét perben a versenykorlátozó megállapodások tilalmába (Tpvt. 11. §, illetve EUMSZ 101. cikke) ütköző versenykorlátozó magatartás volt és a felperesek azt követően indították meg a kártérítési pert, hogy a versenyjogi jogsértést az eljáró versenyhatóság határozatával megállapította.

[48] A jogegységi panaszban referenciahatározatként megjelölt Gfv.VII.30.521/2018/8. számú részítéletében a Kúria a régi Ptk. 326. § (2) bekezdését értelmezve abban a jogkérdésben adott – a Bszi. 41/D. § (1) bekezdése értelmében kötelező erejű – iránymutatást, hogy a GVH határozatának bíróság előtt megtámadása esetén a jogerős ítélet meghozataláig az elévülés nem nyugszik. E körben utalt a 2005. november 1-jétől hatályos Tpvt. 88/A. §-ára. Eszerint a GVH közérdek érvényesítésére irányuló hatásköre nem zárja ki – egyebek mellett – a 11. § (3) bekezdésében említett polgári jogi igények közvetlen bíróság előtti érvényesítését. Ezért a gazdasági versenyt korlátozó megállapodások tilalmának megsértése esetén is sor kerülhet a magánjogi jogérvényesítésre akár azt megelőzően is, hogy a jogsértést a GVH előzetesen megállapítaná. A Kúria megítélése szerint a másodfokú bíróság az elévülés nyugvásának megszűnésével kapcsolatban a rendelkezésre álló tényeket, bizonyítékokat helyesen értékelte, mivel a felperes 2005 szeptemberében bizonyítottan tudomást szerzett a GVH határozatáról és annak lényegi tartalmáról. A GVH arról sajtóközleményt is közzétett, azt a felperes főpolgármester-helyettese üdvözölte. A felülvizsgálati kérelemben nem vitatott tényállás szerint a határozat megjelent a GVH honlapján, tehát a felperes tájékoztatására a határozatot egyébként részletesen ismertető sajtóközlemény mellett a hivatalos honlapon elérhető határozat is szolgált, szolgálhatott. A Kúria a referenciahatározatában utalt arra is, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében nem adta elő, hogy milyen konkrét, az igényérvényesítéshez szükséges, általa korábban nem ismert információkhoz jutott a GVH elnökének leveléből, amely állítása szerint megszüntette az elévülés nyugvását.

[49] A referenciahatározatban megállapított tényállással szemben a jogegységi panasszal támadott határozat alapját képező tényállás szerint a versenyjogi jogsértést nem a magyar versenyjogi hatóság állapította meg, a Közlemény kevésbé részletes információkat tartalmazott az ügy körülményeiről, nem tartalmazta minden jogsértő személyét, a Határozat összefoglalója későbbi időpontban és bővebb tartalommal jelent meg a Bizottság honlapján. A joghatás kiváltására való alkalmasság minőségi körülményének a vizsgálatára egy kevésbé részletes információkat tartalmazó sajtóközlemény és egy hivatalos felületen közzétett határozat, illetve annak összefoglalója szolgált, az elévülés nyugvásának megszűnését tehát más tényálláshoz kapcsolódóan vizsgálta a Kúria. A referenciahatározat tényállása szerint a felperes – mint közbeszerzés-kiíró és szerződő fél – ténylegesen információs-kontroll helyzetben volt, már a közbeszerzési eljárás idején pontosan ismerte, azonosíthatta a jogsértő vállalkozásokat. Ezzel szemben a jogegységi panasz alapjául szolgáló eljárásban ilyesmiről

szó sem lehetett, hiszen a kamionkartell résztvevőinek pontos személye és jogsértő tevékenysége csak a Bizottság határozatából vált ismertté a felperesek számára.

[50] További lényeges eltérés, hogy a panasszal érintett eljárásban az volt a vitatott kérdés, hogy a versenyhatósági határozatról készített nem magyar nyelvű Közlemény vagy az Európai Unió hivatalos lapjában a Bizottsági Határozat összefoglalójának közzététele jár-e a nyugvás megszűnésének következményével: azaz a közzétételen belül melyik közzététel. A referenciahatározat tárgyát képező ügyben a GVH határozata és a sajtóközlemény azonos platformon és időpontban, magyar nyelven került közzétételre, így a nyelvi rezsimnek értelemszerűen nem lehetett szerepe.

[51] Az ugyan közös mindkét határozatban, hogy a Kúria a régi Ptk. 326. § (2) bekezdését értelmezte, azonban eltérő jogszabályok alkalmazása mellett. Lényeges eltérés az is, hogy a panasszal támadott határozatában a Kúria jogértelmezését kifejezetten Magyarország Alaptörvénye M) cikkére, a Tpvt.-re és az EUMSZ 101. és 102. cikkére figyelemmel végezte. A Kúria az elévülés nyugvása megszűnésének vizsgálatánál figyelembe vette az EUB döntéseiben az uniós versenyjogi kártérítési perekben az igény érvényesítése körében kifejtett jogértelmezését. A panasszal támadott határozat a [39] pontjában kifejezetten hivatkozott is az EUB *follow-on* keresetek tekintetében folytatott következetes gyakorlatára, kiemelve, hogy az elévülési időre vonatkozó feltételek során tiszteletben kell tartani az egyenértékűség és a tényleges érvényesülés elvét.

[52] Releváns eltérés a két ügy között az is, hogy a panasszal támadott határozat uniós és magyar versenyjogi tárgyú, míg a referenciahatározatban kizárólag a nemzeti jogot alkalmazta a Kúria, ráadásul a Tpvt.-t eltérő tartalommal.

[53] A tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény, valamint a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény módosításáról szóló 2016. évi CLXI. törvény 28. §-a iktatta be a Tpvt. 88/R. §-át, amelynek az (1) bekezdése alapján a bíróság kötve van a Bizottság határozatának jogsértést megállapító részéhez. Ezt a rendelkezést a Tpvt. 95/E. § (5) bekezdése értelmében a 2014. december 26-át követően a bírósághoz benyújtott versenyjogi kártérítési keresetek alapján indult perekben kell alkalmazni. A jogegységi panasz alapjául szolgáló ügyben a felperesek az érvényesíteni kívánt jogot megalapozó jogalapként hivatkoztak a Bizottság határozatára, amelynek tényállása is köti ellenkező bizonyításig a bíróságot a Tpvt. 88/R. § (2) bekezdése alapján. A Kúria panasszal támadott határozatában erre tekintettel bírálta el *follow-on* típusú keresetként a felperesek igényérvényesítését és vizsgálta a Közlemény és a Határozat tartalmi eltérését az elévülés nyugvása megszűnésének szempontjából. A Kúria panasszal támadott határozata az elévülés nyugvása megszűnése vizsgálatánál ezért mondta ki, hogy a Közlemények joghatás kiváltására nem alkalmas célból készült olyan rövid dokumentum, amelyet főszabály szerint a sajtónak és a médiának szánnak, ennek megfelelően megjelenésük helye is csak internetes felület, honlap, szemben a jogi hatás kiváltására alkalmas Határozat Európai Unió Hivatalos Lapjában való közzétételével. Ezzel szemben a referenciahatározat esetén a Kúria nem alkalmazta a Tpvt. 88/R. §-át és az uniós jogot.

[54] A Jogegységi Panasz Tanács megítélése szerint a panaszosok által megjelölt „eltérések” a felhívott ítéletek lényeges tényállásbeli különbözőségéből és abból adódtak, hogy a panasszal támadott ügyben a régi Ptk. 326. § (2) bekezdését eltérő nemzeti jogszabályi háttér mellett az uniós szabályozásra tekintettel értelmezte a Kúria. Ezért a referenciahatározat jogértelmezése nem vethető össze a panasszal támadott határozattal, az állított eltérés az ügyszabályozás hiányában nem értelmezhető.

[55] A Jogegységi Panasz Tanács kiemeli, hogy a jogegységi panasz eljárásban az ítélező tanács által megállapított tényeket és önmagában a jogértelmezés helytállóságát nem bírálhatja felül, mivel ez az eljárás nem jelent egy újabb teljes körű jogorvoslatot.

[56] A kifejtettekre figyelemmel a Kúria Jogegységi Panasz Tanácsa megállapította, hogy a panasszal támadott végzés és a referenciahatározat között a felvetett jogkérdésben eltérés nem állapítható meg, ezért a jogegységi panaszt a Bszi. 41/D. § (3) bekezdése alapján elutasította.

Elvi tartalom

[57] A jogegységi panaszban állított eltérés megjelölésének konkrétan kell lennie, pontos jogértelmezésre vonatkozó álláspontnak kell ütköznie az összevetett határozat azonos jogszabály jogértelmezésére vonatkozó álláspontjával, mivel a Jogegységi Panasz Tanács nem határozatot, hanem jogértelmezést vet össze jogértelmezéssel.

[58] Az ügyszabályozást kizáró lényeges tényállásbeli eltérés, ha a felperesek magánjogi keresetüket a Bizottság és nem a GVH határozatára hivatkozással terjesztik elő. Kizárja a kúriai határozatok összevethetőséget, ha a Kúria csupán az egyik határozatában értelmezte a régi Ptk. 326. § (2) bekezdését eltérő nemzeti jogszabályi háttér mellett az uniós szabályozásra tekintettel.

Záró rész

[59] A jogegységi panasz nem vezetett eredményre, ezért a Bszi. 41/C. § (2) bekezdésének megfelelően alkalmazott, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 82. §-a alapján a panaszosok viselik a jelen eljárásban felmerült saját költségüket.

[60] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 50. § (1) bekezdése értelmében jogegységi panasz esetén fizetendő illeték összege az Itv. 39-41. § szerint meghatározott illetékalap 10%-a, de legalább 50.000 forint. Az Itv. 39. § (1) bekezdése alapján az illeték alapja a teljes pertárgyérték (ami egyben a vitássá tett követelés értéke). Az Itv. 39. § (1) bekezdése alapján az illeték alapja a teljes pertárgyérték (ami egyben a vitássá tett követelés értéke), ami a jelen ügyben 9.527.475 forint. Jogegységi panasz esetén az illetéket nem panaszosonként (alperesekként), hanem panaszonként kell megfizetni. Jelen esetben a fizetendő illeték összege panaszonként 952.748 forint. A II-III. rendű alperesek az együttesen előterjesztett jogegységi panaszukban 1.905.456 forintot fizettek meg 30 napon

belül, ezért a megfizetett többlet illeték összegét, 952.748 forintot az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján a II-III. rendű alperesek egyetemlegesen visszaigényelhetik.

[61] A Jogegységi Panasz Tanács következetes gyakorlata szerint a jogegységi panasz eljárásban is megilleti költségtérítés a panasz eljárásra okot nem adó felet (Jpe.I.60.005/2021/5., Jpe.I.60.055/2022/10.). Erre tekintettel a Jogegységi Panasz Tanács, a Bszi. 41/C. § (2) bekezdésére figyelemmel, a Pp. 82. § (1) bekezdése és 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a felperesek jogi képviselőjével felmerült költség megfizetéséről, amelynek felszámított összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján állapította meg.

[62] A határozat ellen sem a Bszi., sem más jogszabály nem biztosít jogorvoslatot.

Budapest, 2023. szeptember 25.

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna s.k. előadó bíró, Dr. Varga Zs. András s.k. bíró, Dr. Balogh Zsolt s.k. bíró, Dr. Bartal Géza s.k. bíró, Dr. Bartkó Levente s.k. bíró, Dr. Csák Zsolt s.k. bíró, Dr. Cseh Attila s.k. bíró, Dr. Darák Péter s.k. bíró, Dr. Domonyai Alexa s.k. bíró, Dr. Döme Attila s.k. bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró, Dr. Hajnal Péter s.k. bíró, Dr. Harangozó Attila s.k. bíró, Dr. Kovács András s.k. bíró, Dr. Kovács Zsuzsanna s.k. bíró, Dr. Kurucz Krisztina s.k. bíró, Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k. bíró, Dr. Sperka Kálmán s.k. bíró, Dr. Tanczos Rita s.k. bíró